

◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opplagser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen mandag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og Ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat: 25237. Redaksjonssekretæren privat: 10695. — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 1, åpent torsdager fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dager fra 10—4. Utbetalinger kun mandag kl. 3—4.

INNHold: Korsets politikk. — Psykiatriens forhold til religionen. — Fra misjonslandene. — Mekkavalfartene avtar. — N. K. K. F. — Bokanmeldelse. — I kikkerten. — Symøtene. — Herhjemme — og derute. — Innsamlingen til fond for „St. Olav“.

Korsets politikk.

(Efter en artikkel av pater Fr. Muckermann S. J. i «Sch. Zuk.»).

«Korset er min politikk» — disse ord som Pave Pius X uttalte engang har nu som de hadde den gang de blev sagt og som de har hatt hele den mellemliggende tid en aktualitet som gjør det vel verd at vi overveier deres dype betydning for oss alle, uansett vår borgelige stilling i samfundet. Ti den kristne religions innerste kjerne er ordene: «ved din lidelse og død har du forløst verden» — og kun gjennom lidelse og død kan forløsningsverket fortsettes ved vår daglige bevisste innsats i det, i en sann Kristi etterfølgelse, som virkelig kristne i hele vår livsførsel og alle våre handlinger. Men gjør vi det? Er det ikke snarere så at vi ofte lar denne religionens innerste kjerne tre i skyggen for våre interesser — for vårt arbeid, våre adspredelser, våre selskapelige eller sociale plikter? Istedet for å la den være centret for alt vi gjør — med i alt vi oplever?

Der berettes om de jesuitter som i Frans Xavers fotspor drog til det fjerne østen at de kom til de fattiges hytter, klædde sig i pjalter og levet fattig med dem. Og de kom til Japans mektige, hvor religionen kun blev respektert når den kom i pomp og prakt — da klædde de sig i rike fyrstegevandter og vant mange for Kristi lære. Var det nu disse pjalter og disse gevandter som var deres forkynnelses beste støtte? Nei, det viste sig da forfølgelsene brøt ut. Ti da vidnet ikke deres arbeid og ikke deres drakter om sannheten — da blev det deres blod, martyreriet, som vidnet. I deres lidelsestid kom det klart for dagen hvad som var deres hemmelige kraft: den hengivende kjærlighet som var sterk inn i døden.

Vil vår tids katolikker, vil vi stå for den samme prøve? Vi har i alle de siste år med både mot og tålmodt tatt mange kulturelle oppgaver op — vi har på det sociale område kjempet for arbeidernes rett mot kapitalismens utnyttelse av den menneskelige skapning til egoistiske formål og utslyngt imot den et tordnende: «Det er

Dig ikke tillatt!» Vi har forkynt de kristne grunnsetninger hver gang det politiske liv viste sine svake sider. Vi har gjort vår innsats i videnskapen, pedagogikken, teatrene, pressen, kinoen, radioen — «Herre, vi har arbeidet hele natten!» — men nu oplever vi det som hine jesuitter oplevet: det er slutt med vårt virke i flere og flere land. Visselig forsøker vi ennu å gjøre hvad vi kan i disse land — vi bebebner oss så godt vi kan med det samme mot som de første apostler og disipler hadde. Men vi er bare «en liten flokk» — og mot denne lille flokk drar denne verdens fyrste med alle sine hjelpere. Mens kristenforfølgelsene går sin gang i Russland — en sjettedel av hele jorden — sitter Litwinow i Genf midt iblandt representanter for de førende kulturnasjoner, hilst som en av deres. Fra Mexiko meldes stadig om nye grusomheter mot de kristne — i Frankrike, Amerika, og selv i Holland, brer kommunismen sig. Og i andre stater trer diktatorene op som ikke vil vite av annet enn sin egen vilje — overalt ser vi regjeringer og møter vi et statsbegrep som krever å ha suveræn rett over alle livsytringer og over alt kulturarbeide. Vi møter en *helhetsvilje* hos dem som har makten eller som arbeider for å få den, som ifølge hele sitt innerste vesen må være kristendomsfiendtlig, må søke å fortrenge Kirken og bringe den til taushet.

Intet av dette er i grunnen noe nytt — en ubetinget frihet har Kirken kun sjelden kunnet glede sig over. Makthaverne har nesten alltid på en eller annen måte alliert sig med denne verdens fyrstes tjenere. Har således Liberalismen noen sinne vært så liberal at den ikke la Kirken alle tenkelige hindringer i veien? Lever vi ikke nu i en tid som bare fortsetter forgangne tiders kulturkamper — bare i skjerpet form? Og kan vi vente annet når de antireligiøse filosofiske systemer som do-sertes fra universitetskatedrene sank ned i folket og blev

dets livsanskuelse? Nu har all den kristenfiendtlige propaganda ført menneskeer derhen at kun meget få stemmer høres løfte sig i protest mot det som skjer i Russland og Meksiko. Men vi må ikke skyte skylden på et politisk system — årsaken til den hele utvikling ligger langt dypere enn i den menneskelige tanke.

I tider som disse forenkles nemlig alle spørsmål — der blir kun de store grunnspørsmål igjen: Gud eller djevelen, hvit eller sort magi, nåden eller det onde. I over et kvart århundre er der planmessig blitt fratatt menneskene all tro på en Gud uten at man har fått øinene op for at med dette fratok man også den menneskelige eksistens sin verdighet og sin frihet. Og ikke alene det — vi har også oplevet at skylden for den dårlige økonomiske situasjon som hele verden nu befinner sig i er blitt lagt på oss kristne av bolsjeviker og nasjonalsocialistene!

Kulturen har spillet fallitt som menneskenes redning og støtte — all filosofi kommer til kort overfor den nød som får en russisk dikter til å utbryte: «Ta vår frihet men gi oss mat!» Idealismen, romantikken og Hegel

kan ikke hjelpe noen av oss mer — det kan kun en sann, en personlig, en levende kristendom.

Det kan kun Korset.

Vel har vi lov å si at «den tale er hård å høre!» Men vi må erindre at det er ikke Plato eller Aristoteles, ikke Dante eller kunst, filosofi eller radioen, som forløser og befri oss — det er ene og alene vår evne til å ta Korset op, til å vilde ofre vår egen bekvemmelighet, vår egen ærgjerrighet for våre medmennesker og bære deres lidelser og deres feil med dem og for dem. Den kristne kultur har sin rot i denne Korsets politikk. Denne politikk er all verdslig politikks fullstendige motsetning, men paradoksalt nok er det dog den eneste som bringer verden den sanne lykke. Og den eneste som bringer kraft til et virksomt liv på jorden, hvor ikke ens tilfretshet er avhengig av om man har «succes» eller ei. Korsets politikk er den sanne samfundspolitikk — og ikke et uttrykk for resignasjon. Det er den eneste virkelige politikk som ikke kjenner til partier, men hvor «alle er ett» og arbeider med de samme midler for et felles mål!

PSYKIATRIENS FORHOLD TIL RELIGIONEN

Den kjente nervespesialist dr. Ernst Speer, som leder et stort privatsanatorium i Lindau ved Bodensjøen og som nyter stor anseelse i fagkretser, skrev for noen måneder siden en meget lesverdig avhandling i et psykiatrisk tidsskrift. Som motto hadde han tatt et citat fra dr. Jungs kommentar til det kinesiske læreskrift: «det gyldne blods hemmelighet» og det lød således: «Alle former av religion er lægemidler for alle sjelelige lidelser og forstyrrelser». Speer utdyper nu i sin avhandling denne teori, idet han sier at den forklarer både den store interesse som moderne psykologer har for religion i det store og hele tatt samt årsaken til at så mange prestes nu arbeider på av all kraft å sette sig grundig inn i den moderne psykologi og psykiatri, fordi det er gått op for dem at der består et intimt forhold mellom sykdom og synd, idet synd — den bevisste syndserkjennelse — virker like så forstyrrende på et menneskes sjel som et eller annet skadelig gjør når vi får det på en eller annen måte inn i vårt legeme. Han belyser det med et eksempel: en ung enke, mor til et par barn, blev plutselig syk med krampe i armer og ben. Da den tilkalte læge kom brøt hun ut i krampegråt og således lå hun flere dager. Ingen organisk lidelse kunde imidlertid konstateres, og da heller ikke forskjellige beroligende midler hadde noen virkning blev hun ført til en nerveklinikk hvor en spesialist forholdsvis snart fikk oppklart lidelsens årsak: hennes forelskelse i en gift mann og den derav opståtte konflikt i hennes sinn da hun opdaget at hun ikke kunde være det for sine barn som hun gjerne vilde da hennes tanker dreiet sig om en annen enn dem. Av denne konflikt opstod en reaktiv sjeleforstyrrelse som gav sig utslag i en reell neurose, som ikke blev bedre av det isoleringsforhold som var opstått mellem henne selv og hennes omgivelser.

Dette eksempel — et blandt mange — viser altså det omtalte nære forhold mellem synd og sykdom — og de sjelelige ødeleggelser som opstår når syndsbevisstheten driver den lidende til å utskille og avsondre sig fra andre mennesker. At dette er reglen bekreftes av dr. Adler, individualpsykologiens grunnlegger, som fastslår at alle neurotikere før eller senere får sin samfundsfølelse ødelagt. Og pater Bichlmair S. J. er i sin bok: «Religion und Seelische Gesundheit» (Verlag Mayer, Wien) inne på det samme, idet han har formulert forholdet mellem sykdom og synd i ordene: «Den første synd skapte samtidig den første sykdom.»

I sin avhandling citerer Speer denne setning og fortsetter så: «Derfor var den første prest også den første læge. Lægen og prestens gjerning var samlet i én person: prestelægen, som formådde å helbrede både sjel og legeme. Det var først langt senere at disse to oppgaver blev skilt ad — en adskillelse som har varet helt ned til vår tid hvor de nu atter søker å komme iallfall i kontakt med hverandre, hjulpet av de sykes instinktive følelse av at deres mange legemlige ulemper og lidelser kan ha sin rot i noe sjelelig. Men allikevel — det moderne menneske som er spaltet helt ned til det dypeste i sig som et stadig bytte for onde innskytelser som søker å motarbeide det gode i det — frykter og søker å undgå en opdagelse av det slette i sig, frykter en blottelse av sin synd samtidig med at det lenges efter å kunne åpne sig og lette sitt syke sinn for det som trykker og piner. I denne spaltning har man grunnen til at kvakksalvere kan ha så stor søkning nettop av psykisk syke. De støtter ham nemlig i hans uriktige ønske om å kunne holde sin synd, sine syndige ønsker og begjæringer skjult, idet de beroliger ham med at «det er ikke så farlig», og derfor kan skaffe ham en betydelig lettelse i øieblikket som

kan gi sig utslag i en tilsynelatende bedring i hele det almene befinnende. Men det er også bare for en tid. Forholdsvis fort pleier de syke å opdage at de er blitt hyllet inn i et selvbedrag og de søker da ennu sterkere å få den fulle sannhet om sig selv å høre, selv om den skal være nokså hård. Derfor kan ingen kvakksalver i lengden hjelpe dem, enn si helbrede dem — det kan kun den læge, som har karakterfasthet nok til ikke å ville smigre for den sykes forfengelighet og ikke vil støtte ham i å leke blindemann med sin synd, men med bestemt og dog kjærlig hånd vil føre sin undersøkelse dypere og dypere inn til den når det sted hvor det onde som forgifter hele sinnet har sin rot og får det operert bort på sin måte — slik som en kirurg skjærer den byld bort som forgifter legemet.

Sykdom og synd er altså en del av det problem som psykiatriens forhold til religionen utgjør — altså psykiatrikerens forhold til presten i vår tid. Men det største problem må allikevel sies å være hvorledes grensetilfellene skal behandles — hvem, lægen eller presten, som skal ta sig av de foreteelser som ligger på grensen mellom begges oplagte virkefelt.

Speer hevder at et samarbeide er helt nødvendig og at det må komme istand ved at lægene forlater det krasse materialistiske stadi, som de fleste inntar, for å konferere med en prest som på sin side har satt sig inn i oppgavens art og ikke bare har holdt sig innenfor sitt eget teologiske fagstudiums ramme. Lægene må komme derhen at de alle søker dette samarbeid — og de vil komme til det i samme grad som de beskjefte sig med psykiatriske spørsmål og derved får en anelse om *hva* en menneskesjel igrunden er. En virkelig, en ansvarsbevisst psykiatiker vil alltid ha respekt for denne menneskesjel, og denne respekt vil føre ham til å søke prestens assistanse.

Speer peker som et eksempel i denne forbindelse på de mennesker som fra naturens hånd er utstyrt med en viss utglidende tendens, en trang til likesom å gå helt op i sine omgivelser, skjønt de føler sig ganske uvel derved, fordi de innerst inne merker hvor deres karakter blir utvisket. Disse mennesker må lægene henvise til en koncentrasjon som den klosterlivet skjenker sine medlemmer — som det gudhengivne liv bringer den som vil leve det slik som Kirken peker hen til. Presten sier til egoistene: «Du skal elske din neste som dig selv!» — vi psykiatikere sier til pasienter som er sykkelig selvoptatte og egenkjærlige: «det er sundere for dig om du vil søke å glede andre enn det er bare å ville glede dig selv!» Og til dem som innvender mot dette at altruisme bare er en høiere form for egoisme og det derfor dypest sett ikke er noen hjelp i dette råd, svarer dr. Speer: «I overser helt den *kraftanstrengelse* som må til før et menneske kan gi avkall på personlig fordel av hensyn til andre. En kraftanstrengelse som kaller på ens hele vilje og som derfor gjør et menneske sterkere både på sjel og legeme.» I likhet med alle andre psykiatikere setter også Speer den hjelp høit som *bønnen* er for et menneske — også på dette punkt møtes de altså med prestene. Dr. Speer går derpå over til å tale om den praktiske anvendelse av psykologiens erfaringer i nu-

tidens sjelesorg. Og han bebreider den protestantiske kirke dens undlatelsessynder på dette område, idet han citerer noen ord av den ansette protestantiske prest Gruehn, som har sagt om sine kolleger: «Hvad deres sjelesorg angår befinner den sig idag på det samme stadi som kjemien stod på i det 16. århundre.»

I motsetning til dette fremhever Speer den katolske Kirkes sjelesorg, idet denne med sin fine psykologiske forståelse forlengst har erkjent nødvendigheten av å tillegne sig videnskapens resultater på dette område uten all den overflødige diskusjon om psykiatrikenes personlige livsanskuelse. Den har istedetfor å snakke om fremgangslinjen handlet og gitt sine prester anledning til å tilegne sig en grundig psykologisk viden til bruk i sjelesorgen — og «vi må opriktig beklage at der ikke innenfor vår egen protestantiske leir skjer noen lignende fremskritt, men antagelig mangler vi en centralledelse tross det at vi dog har enkelte protestantiske teologer som yder fremragende arbeid på disse områder.»

Som et bevis på hvor grundig den katolske sjelesorg har tilegnet sig den moderne psykiatriske erfaringer nevner dr. Speer et lite skrift av den kloke og varmhjertede kapellan ved nerveanstalten Lehen i Salzburg, Josef Schattauer. Dets tittel er «Skrupulosität» — et ord han meget betegnende oversetter med: «ansvarsfrykt». Nu har selvfølgelig denne prest i kraft av sitt mangeårige virke blandt nervøse og sinnslidende hatt særlig god anledning til å sette sig inn i sitt emne — og selvfølgelig finnes der katolske prester som ikke vet stort mer om forholdet mellom religion og psykiatri enn protestantiske sjelesorgere. Som et sidestykke til pater Schattauers bok nevner Speer et anbefalelsesverdige verk av en protestantisk pastor Dietrich: «Seelsorgliche Ratsschläge zur Heilung seelische bedingten Nervösität».

Imidlertid kan det ofte være vanskelig både for presten og lægen å avgjøre hvor grensen mellom deres virke skal trekkes i de enkelte tilfelle. Speer advarer på det bestemteste mot en sammenblanding av læge og prest — men ennu skarpere advarer han mot den tanke at de syke alltid er syndere og at bare syndere blir syke. Han hevder at det kun er kvakksalvere som forsøker å fuske i prestens arbeid — en virkelig dyktig psykiatiker gjør det aldri, men han søker samarbeid. Jung, grunnleggeren av den analytiske psykologi og en av psykiatriens fornemste og berømteste representanter er inne på det samme når han sier at «psykiatrikeren overskrider grensen for sin kompetanse når han tar en teoretisk innstilling til alle problemene om det hinsidige». Hvilket imidlertid ikke utelukker at disse spørsmål også for ham må være de realiteter som de er — han kan ikke fornekte dem uten å begå en absolutt falsk handling som vil svekke kraften i hans arbeid. Religion er en menneskelig funksjon fra urtiden — den er så gammel som menneskeslekten selv, og — som dr. Haerberlin sier — derfor det beste hjelpemiddel når man vil gå grundig tilverks i kampen mot de sjelelige lidelser. Men derfor må lægen allikevel ikke fuske med den — «jeg pleier alltid i det rette øieblikk å utbe mig hjelp av en prest,» sier dr. Speer.

I slutten av sin avhandling kommer han ganske kort inn på psykoanalysen, som han mener de fleste geistlige har misopfattet — den gjør absolutt ikke fordring på å være en verdensanskuelse. Og han avslutter med ennå en gang å pointere nødvendigheten av samarbeide mellom psykiatrikeren og sjelesørgeren.

Fra misjonslandene.

ENGLAND.

Inntil den aller siste tid har den katolske akademiske ungdom i England ikke hatt noen større interesse for misjonsvirksomheten. Heri er der nu kommet en forandring, idet man på Heythrop College i Chipping Norton har dannet en Students' Missionary League som skal omfatte hele den studerende ungdom. Den øverste ledelse har utstedt provisoriske lover ifølge hvilke hovedformålet er å vekke interesse blandt ungdommen for misjonsvirksomheten — hvorfor der skal utsendes et tidsskrift hver måned med en av den hellige Fader approbert bønneintensjon som skal kunne gi de enkelte grupper et grunnlag for det felles arbeid.

MANGALORE, INDIA.

Misjonen på dette sted har stor nytte av tre innfødte fullt utdannede læger som har stillet sitt arbeid helt gratis til Kirkens disposisjon. Dr. Kasimir Mathias behandler gjennomsnittlig 100 av de aller fattigste om dagen og forsyner dem ovenikjøpet med medisin. Dr. Paul Pinto har opgitt sin gode praksis i Madras og vier nu «de urørlige» ute i Jungelen sin hele arbeidskraft. Og i over 30 år har dr. Fernandes likeledes virket i et hjem for barn, som er blitt utsatt av sine foreldre og samlet inn av de barmhjertige søstre.

BANGALORE, INDIA.

Søstrene av den gode Hyrde kan feire sitt hospitals 50-årige jubileum i år. St. Martha-hospitalet er nærmest et velgjørenhetsinstitutt, da de fleste syke forpleies gratis. En rekke værelser er forbeholdt syke misjonærer og søstre i India som kommer fra hele landet for å søke helbredelse der.

NAGPUR, INDIA.

Hvor sterkt behov der er for misjonsvirksomhet viser en hendelse som nylig forefalt her. En ung pike av en høiere kaste skulde øse vann av en brønn, men falt herunder ned i den. På hennes fortvilte rop om hjelp ilte to «urørlige» til og vilde styrte sig i brønden for å redde den druknende. Imidlertid satte to kvinner sig derimot da vannet jo vilde bli forurenset om en av de «urørlige» kom i nærheten av det — og den unge pike måtte omkomme.

BAKINDIA.

I 1925 optok tre kanadiske redemptoristpatres en misjonsvirksomhet i Bakindia, idet de særlig skulde ta sig av de allerede omvendte samt avholde eksersitser o. l.

for misjonærer og søstre. I de 9 år de har virket har mange sluttet sig til deres orden, som nu har tre klostre i landet med 15 patres, 22 lægbrødre, hvorav de 16 er innfødte, 6 innfødte noviser, hvorav de to skal bli prester, og over 100 elever.

ANNAM.

Som man vil huske ektet landets unge buddistiske keiser Bao-Dai en ung katolsk pike av ansett men borgerlig embedsmannsfamilie. Brylluppet fant sted den 20. mars i palasset i Hua foran de keiserlige slektstavler og etter et gammelt kinesisk ritual som imidlertid var blitt modernisert av keiseren selv. Samtidig ophøiet han sin gemalinde under titlen «det annamitiske folks åndelige mor» til regjerende keiserinne — noe som inntil nu har vært helt ukjent i Annams historie. Intet under at den gamle annamitiske hofadel, fra hvis krets keiserne pleiet å ta sine hustruer, følte sig krenket over sin herskers fremskrittvennighet — mens landets øvrige innbyggere hilste keiserens beslutning med stor tilfretshet. Den nye keiserinne hetter Maria Nguyen-huu-Hao og har fått sin opdragelse i en klosteskole i Paris. Hun er altså likesom sin mann opdratt etter europeiske anskuelser og i europeiske former. De kristne i Annam er imidlertid ikke så fornøiet over begivenheten som landets andre beboere, ti vel har man hørt om bryllupsceremoniene foran slektstavlene, men intet om en kirkelig velsignelse av ekteskapet. Til og med meddelte bladene at den hellige Fader hadde gitt «tillatelse» til at de eventuelle barn skulde bli opdratt i buddismen, da dette fordres i landets lover. «Osservatore Romano» svarer imidlertid kort og godt til dette: «Disse ryktesmeder synes ikke å vite om den katolske Kirkes ubøielige fordring når det gjelder den kristne opdragelse av barna i et blandet ekteskap. Kirken kjenner ingen forskjell på keiserens og folkets rett.» Den katolske Kirke vinner iøvrig mer og mer terræng i landet — og navnlig utøver karmelittinnene en velsignelsesrik virksomhet. En datter av guvernøren over Hai-Dong og en datter av en annamitisk hertug er i den senere tid trådt inn hos dem — likeledes datteren av en høitstående mandarin. Ikkledningen blev foretatt av biskop Tong, den første innfødte overhyrde i Annam.

KINA.

Under store festligheter er den kjente mangemillionær og lægmannsfører Lopakong's 60-årsdag blitt feiret i Shanghai. Fremragende personligheter fra Kirken og det offentlige liv deltok i dem, og i det av ham grunnlagte St. Josephshospital fant en høitidelig takkegudstjeneste sted, hvorefter biskopen i en tale priste den mann hvis godgjørenhet har satt sig så strålende merker i alle de mange institusjoner som skyldes ham. I festmåltidet deltok over 1000 gjester og et telegram fra Paven blev oplest. Borgermesteren i Shanghai feiret Lopakong som forbilledet for alle borgere, idet han hadde efterlevet det gamle ord: «Gjør det gode og du vil selv bli lykkelig!» Samme ikke-kristne øvrighetsperson uttalte også som sin overbevisning at Lopakong's storslåtte velgjørenhet utsprang av hans dype religiøsitet. Denne ki-

nesiske «St. Vincenz av Paul» tror imidlertid ennu ikke at han har utrettet nok: fornylig har han nedlagt grunnstenen til et sinnsykehospital og akter nu å oprette et nytt sykehus.

SANTUAO, KINA.

Den spanske dominikanerpater Urban Martin er blitt myrdet av kinesiske kommunister. Han blev kun 26 år gammel og var for 2 år siden ankommen til Kina.

OSAKA, JAPAN.

Det har vakt stor opmerksomhet da det blev meddelt at frk. Matoko Morishege, en eldre søster til den buddistiske abbed Kocho Otani, har erklært å ville gå over til katolisismen. I 500 år har et medlem av hennes slekt hatt prestetjenesten ved det buddistiske hovedtempel for Higashi-Hongwarige og hennes konversjon kommer antagelig til å føre mange andre efter sig.

KOREA.

I Penyang utfolder amerikanske misjonærer ved siden av arbeidet blandt koreanerne en intens virksomhet mellom de innvandrede japanere. Deres antall er henimot 87 000 og man har igangsatt en særlig form for propaganda blandt dem. Det er de katolske japanske barn som er de beste medhjelpere i denne, idet de hver søndag besøker alle japanske syke på hospitalene og i hjemmene og overrekker dem vakre blomsterbuketter samtidig som de sier at de kommer fra den katolske Kirke. Når man nu husker japanernes store kjærlighet til blomster og barn forstår man hvilken glede dette barne- og blomsterapostolat bereder de syke. Hele uken igjennem gleder de sig til besøket og hele byen over taler man om dette Kirkens vakre og kjærlige tiltak.

AFRIKA.

I det apostoliske vikariat Kisumu gjør misjonen store fremskritt. På 8 år er katolikkenes antall steget fra 1500 til 42 707. Der er allerede opprettet et søstersamfund av innfødte hvorav de 6 første postulanter har begynt på sin utdanning til ordenssøstre. Om 4 år håper man på å få de første innfødte prester. Midt i vikariatets distrikt ligger de nyopdagede gullfelter i Kapanuga, og man har vært redd for at man skulde få dårlige europeiske elementer til stedet til skade for de innfødte. Men i rette tid har regjeringen nedsatt en komite som skal beskytte negrene og i denne komite har også den apostoliske vikar sete. Inntil nu er også de innfødte forblitt helt ubørørte av driften ved gullfeltene. Bare i løpet av det siste år er der blitt døpt 15 000 voksne — et resultat som meget skyldes de innfødte katekisters trosiver.

RABAU.

Beboerne av Ny-Pommern er skarpe iakttagere men lite vant med selvstendig tenkning. Skal de påvirkes må det skje gjennom øiet og derfor understøtter pater Scharmack sin forkynnelse med religiøse lysbilleder og film. Som lokale tjener enten en skole eller ganske enkelt den mørke urskog.

De innfødte følger det som skjer på lerredet så intenst at de bokstavelig oplever det. De som er kristne styrkes i sin tro — hedningene omvender sig og blir ivrige trosbud. En gammel Sulpa-hedning, som hadde mange mord på sin samvittighet, blev dypt rystet av en fremstilling av barnemordet i Betlehem: «vi skulde bare ha vært der og gitt dem med våre køller og spyd!» sa han. Et eiendommelig resultat opnådde man hos Lotene, en helt hedensk stamme. De trodde at de på lerredet hadde sett sine egne sjeler flakke omkring og at de derfor snart måtte dø alle. Men da altså ingen vilde bli igjen som kunde feire begravelsesgildet slaktet de like så godt med én gang alle sine svin og feiret det sammen!

Mekka-vallartene avtar.

Mekka, Islams centrale helligdom og målet for alle muselmenns pilegrimsvandring, står i fare for å synke tilbake til ensomheten. I følge en offisiell meddelelse fra det arabiske rike Nedsechd og Hedschas, innenfor hvis grenser Mekka ligger og som har en diplomatisk representasjon i London, er tallet på dem som valfarter til Mekka sunket ustanselig siden 1928. Hovedårsaken angis å være den økonomiske nødstilstand som også nu råder i de muhammedanske land. De følgende tall gjelder kun dem som er reist sjøveien over Dschiddak til Mekka — de pilegrimer som er kommet over land, og det er ca. 30 pct. av det samlede antall, er ikke regnet med, men deres tall er sikkert sunket i samme forhold, da det ikke er billigere å reise den vei enn sjøveien og de samme pekuniære vanskeligheter derfor også rammer dem.

Efter den nevnte ofisielle opgave er pilegrimstallet sunket fra 97,635 (derav 4942 barn) i 1928 til 19,922 (derav 663 barn) i 1933. Den sterkeste tilbakegang oppviser Java, Tyrkiet, Persien og Egypten — ikke nær så megen fra India. Hedschas' regjering gjør sig all tenkelig umake for å trekke større pilegrimsskarer til, ti det sterke svind betyr betenkelig mindre inntekter for landet. I den hensikt utbedrer man nu havnene både i Dschiddak og Mekka og offentlige førere skal motta pilegrimene i Dschiddak og være dem behjelpelig med råd og dåd. Pilegrimene vil få sine oppholdssteder og sin mat ordnet efter bestemte direktiver så ingen utnytteten kan finne sted — lègebehandling vil bli ydet helt gratis. Drikkevare vil være å få kjøpt og solskjermer vil alle få utlevert og de får likeledes alle lettelser i portoen når de skal sende sine brever hjem. Om alt dette vil hjelpe må tiden vise — men det er vel tvilsomt om det bare er de pekuniære vanskeligheter som er skyld i tilbakegangen. Hvorfor skulde ellers nettop de nærmeste land som Tyrkiet, Egypten og Persien oppvise den største sviakt, da de dog har de laveste reiseutgifter? Der er grunn til å tro at den tradisjonelle koranfromhet har mistet sitt tak på muselmennene og at det er religiøse og ikke økonomiske forhold som spiller inn med nu i denne sterke pilegrimstilbakegang.

N. K. K. F.

Av programmet for N. K. K. F.'s landsmøte — inntatt i foregående nr. av «St. Olav» — vil sees, at der søndag 7. oktober kl. 20 avholdes souper i Oslo Lærerinnelag, Peder Claussønsgt. 4. Pris kr. 3.50.

De som ønsker å delta i festen anmodes om å melde sig til frøken Sigrid Halle, Bjerregårdsgt. 29 IV., enten skriftlig eller i telefon nr. 68 315 kl. 9—11 formiddag. Adgang for alle katolske kvinner. Man bedes melde sig snarest mulig, senest innen mandag 1. oktober. Det letter styrets arbeide betydelig at man i tide har oversikt over hvor mange deltagere man kan regne med. Alle katolske kvinner er likeledes velkommen til middag søndag kl. 16.30 i Oslo Lærerinnelag. Pris kr. 1.30. Vi håper på almindelig tilslutning til vårt landsmøte så vel som til soupéen. Styret vil gjøre alt for at møtet skal bli interessant og svare til sin hensikt. Soupéen blir sikkert festlig og hyggelig.

Styret i N. K. K. F.

K. H.

BOKANMELDELSE

C. C. Martindale S. J.: «Antikrist». Oversatt av H. D. T. K. (Paulus- Kredsens skrifter, Kjøbenhavn).

«De inspirerte forfattere forkynner en kamp mellom det gode og det onde. Den skal utkjempes så lenge verden står og den vil ende med det godes seir . . . Sett fra fantasiens eller dramatikens synspunkt er det klart at det vilde falle naturlig å fremstille Gud som den store fører, der til slutt står overfor en individuell fiende. Men det gjør de kanoniske forfattere ikke. De forfattere som fremstiller dramaet således er ikke kanoniske.»

Disse linjer i pater Martindales lille bok gir i en sum hans syn på den bibelske «Antikrist» og han viser sitt synspunkts berettigelse ved en utførlig dokumentasjon av alle de steder i bibelen hvor Antikrist nevnes. Det er klart at den lærde pater derved kommer til å ramme en pel ned gjennom alle de fantastier der i tidenes løp er opstått omkring den mystiske realitet som betegnes med navnet «Antikrist» og de ikke så få ganger hvor disse fantasier i folkets tanker har personifisert sig i et bestemt menneske, enten den romerske keiser eller Paven, eller Napoleon eller en eller annen fremtredende skikkelse som fikk motsigelsens bølger til å gå høit om sig. Pater Martindale viser at dette er en ytterst materialistisk opfattelse av den åndelige virkelighet og at denne opfattelse tjener til å bortlede menneskenes oppmerksomhet fra det som virkelig foregår av nedbrytende arbeid rundt om oss, idet man konsentrerer sig i forventningen om en person som man mener skal representere alt kristenfiendtlig. Det man venter

er altså, at likesom Kristus inkarnerte Guds rike og dets kjærlighet på jorden, vil Satan i sin tid gjøre det samme og inkarnere sitt rike og dets krefter. I et ypperlig kapittel påviser pater Martindale at selv om «nesten alle katolske forfattere har ventet en personlig «Antikrist», og ingen av dem har utelukket tanken om ham», så «klart synes det oss i all fall at der ikke finnes noen katolsk tradisjon som tvinger oss til å anta en bestemt mening om Antikrist. De perioder som har vist sterkeste tilbøielighet til å ville finne Antikrist i en eller annen bestemt person har nettop vært de tider, hvor den videnskapelige kritikk var ringest. Men vi forstår så godt fristelsen til å søke sådanne identifikasjoner som alltid er mer spennende og malende enn de dypere og åndeligere betraktninger.»

Forfatteren innskjerper altså viktigheten av å være på vakt overfor alle de antikristelige åndelige foreteelser iblandt oss og våke så de ikke får makten på jorden: «Urettferdighetens hemmelighet er allerede virksom. Allerede nu er der «mange Antikrister». La oss våke at vi ikke uforvarende hildes selv fra vår tro». Etter disse prøver er det vel overflødig å anbefale skriftet yderlig?

E. D.—V.

} kikkerten.

I en artikkelserie om «Østens kirker» («Aftenp.») har pastor Gisle Johnson fått anledning til å blottstille ikke så liten uvitenhet om den katolske Kirke.

Men det tør nok hende at adskillige lesere har tatt hans opplysninger for god fisk og igjen er blitt forferdet over de få le katolikker — ikke minst da de fikk høre: «Man vil ikke lenge kunne leve i vennskap med en troende romersk katolikk uten at man kommer til å merke at man egentlig aldri er på tomannshånd med ham, der står alltid en tredje bak, som hører alt, lytter til alt, tar del i alt, nemlig presten, altså kirken.» Ja, har man hørt på maken!

Opriktig talt — vilde det være så rart om katolikker har møtt en type som Gisle Johnson med en viss skepsis? Vilde ikke alle innta en reservert holdning overfor et menneske som så tydelig møtte en med mistankens skjerpede blikk? Var det så urimelig om de tenkte: «Her gjelder det å ta sig ivare! Ellers kunde det hende at det som jeg står her og sier i all troskyldighet en vakker dag blir forkynt som Kirkens lære i en eller annen avis i det fjerne nord!»

«ST. OLAV»s REDAKSJON

gjør oppmerksom på at telefonerte foreningsannonser og meddelelser til erindringslisten kun vil komme inn i bladet når der senest dagen efter telefoneringen er innløpet skriftlig rekvisisjon med annonsens eller meddelelsens ordlyd.

Symøtene.

Vi er blitt anmodet om å henlede oppmerksomheten på de ukentlige symøter i St. Olavs menighet som finner sted hver torsdag ettermiddag i det sedvanlige lokale, Akersveien 5, som er åpent fra 4—9, så damene innenfor dette tidsrum kan komme når det passer dem. I fremtiden skal der på disse møter arbeides både for de fattige, feriekolonien og Kirken. Ikke bare medlemmer av Elisabethkongregasjonen er velkommen, men også alle andre gifte eller ugifte damer. Særlig anmodes Mariakongregasjonens medlemmer om å møte frem.

Hørhjemme: —

«St. Olav»s ekspedisjon og forlag åpent torsdager fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dager fra 10—4.

KONTINGENT for 1933—34 bedes innbetalt snarest.

Oppmerksomheten henledes på en ny bok som i disse dager utsendes fra St. Josephsøstrenes Provincialhus. Den bærer tittelen: «Det liturgiske års helgener» og vil bli nærmere omtalt med det første her i bladet. Vi vil derfor nu innskrenke oss til å medgi den vår varmeste anbefaling. Det er boken for alle katolske hjem! Og den koster bare kr. 3.00!

O. K. Y. har på søndag arrangert en foredragsaften hvor man vil få anledning til atter å høre den kjente lektor Thorleif Barth som ivær gjorde så stor lykke med sitt interessante foredrag om sine reiser. Nu vil han atter ta sine tilhørere med ut i den vide, vide verden og ingen vil komme til å angre å slå følge med ham. Foruten altså selv å få en fornøielig kveld støtter man ved å gi møtte ungdomssaken — kanskje den beste sak av alle, fordi ungdommen er fremtiden og fordi den ofte — ja for det meste — har det så vanskelig nu. Altså: vel møtt i Festivitetslokalet, Akersveien 5, på søndag kl. 8.!!!!

OSLO. St. Olavsforeningen holdt sin første familieaften etter sommerferien søndag den 23. ds. Dessverre var fremmøtet ikke så tallrikt som vanlig — der var jo også familieaften i St. Halvard — men de ca. 50 mennesker som hadde innfunnet sig fikk en virkelig «aften» ut av det. Det elskverdige og dyktige styres «bedre halvdel» — de utrettelige kvinnelige medlemmer hadde arrangert Festivitetslokalet særdeles koselig og hjemlig med mange blomster overalt — apropos, er vi menige katolikker iøvrig de opofrende styremedlemmer i våre forskjellige foreninger takknemlige nok for all deres uegennyttige strev for at vi skal ha det godt på festene? — Av de herværende geistlige var sogneprest dr. Kjelstrup og kapellan dr. Gorrissen tilstede foruten selvfølgelig aftenens foredragsholder mgr. Irgens. Etter at formannen, hr. O. Andersen, i en liten varmtfølt tale hadde budt velkommen og lagt oss foreningens store formål på hjerte, tegnet mgr. Irgens i sitt foredrag, hvis emne

var Frankrikes oss ukjente store dikter Péguy, et særdeles levende billed av denne egenartede personlighet og høstet varmt bifall som fornyedes etter at hr. Andersen på alles vegne hadde takket for det interessante og underholdende foredrag. Ved bordet reiste sognepresten sig og gav uttrykk for alles takknemlighet mot de tre damer: frkn. Mjelve, Annie Eriksen og Marie Rasmussen, som hadde lagt et så stort og uselvisk arbeide i Festivitetslokalets utsmykning med sceneteppes og gardiner siden sist, idet mgr. Kjelstrup bad de tilstedeværende formidle denne takk til damene, da ingen av dem var tilstede ikveld. — Etterpå var det et hyggelig selskapeleg samvær, hvorunder mgr. Kjelstrups sang til melodi av fru Lærum-Liebich: «Vi elsker vår Kirke» blev sunget — denne sang som like inspirert i ord og tone i høiere grad enn noen annen sang finner de edleste uttrykk for våre følelser. — Som vanlig hadde styrets damer atter et stort arbeide med å bringe alt i orden etterpå — men de kunde gjøre det med vissheten om at det hadde vært en ualmindelig vellykket tilstelning som vi alle er takknemlig for og ønsker gjentatt snarest.

E.

OSLO. St. Halvard lokalforening av St. Olavs Forbund holdt søndag den 23. ds. sin annen månedlige familieaften i dette semester. Hr. Gottfr. Geist fortalte oss på en lun og koselig måte om den første flyvning her i Norge. Vi fikk i ånden oppleve både nedstyrtning, landing på en eng med høit gress og andre kalamiteter. Senere på aftenen leste frk. Ingeborg Endresen under stor jubel nogen kostelige bergenshistorier. Vi hygget oss riktig godt, så de som ikke hadde innfunnet sig gikk glipp av meget. Vi håper, at de for sin egen skyld for fremtiden vil fylle lokalet helt.

G. S.

— og derute:

VATIKANET. For nylig mottok den hellige Fader 2000 gatefeiere i Rom og deres familie. Som svar på en adresse som blev ham overrakt uttalte Paven: «I har talt til mig om eders arbeids beskjedne stilling, men jeg sier eder at ingen selv nok så beskjedne stilling er nedverdiggende. Dersom arbeidet er ærlig og nyttig er det alltid all ære verd. Dersom man vilde opprette en innbyrdes verdimåler mellom de forskjellige arbeider må de bedømmes efter sin nytte og ærlighet. Sett ut fra dette synspunkt er det sikkert at intet arbeide er nyttigere enn eders. Hvad vilde selv den vakreste og rikeste by være om den ikke var ren, om dens gater var forsømte?»

RUSSLAND. I et amerikansk blad «The Register» fremholdes det at tross den krig som raser i Russland mot Gud og kristendommen har det russiske folk dog langtfra forladt troen og bønner. Sommetider kommer vidnesbyrdene derom fra Sovjet selv. Således er nylig fremkommet et offisielt aktstykk om de resultater som er opnådd av de gudløses kampagne de siste 5 år. Deri heter det blandt annet: «Det er ikke lykkes oss å rive Gud ut av den russiske sjel. De reaksjonære kirkelige elementer gjør enorme fremskritt. Religionen vinner terræng og vi taper. Det er umulig å benekte at der på mange steder er blitt dannet nye kongregasjoner og antallet av dem som søker kirkene stiger stadig.» Forfatteren F. Olestschuk

tilføjer, at selv i de kommunistiske kollektivfamilier treffer man religiøse bilder og mennesker som fortsetter med å be. Ennvidere meldes om «kristne katakomber» som er blitt opdaget av det hemmelige politi i flere byer. Mens forfølgelsene raser over hele landet samles de troende i kjellerrum for å forrette sine gudstjenester. Mange av disse «katakomber» er blitt lukket av politiet og de man traff der er blitt arrestert. En ortodoks biskop, mgr. Orjelamwrose, er blitt beskyldt for å drive fiendtlig propaganda mot Sovjet og er idømt 6 års fangenskap i Sibirien. I Ukraine og Hvite-Russland har autoritetene atter beslaglagt 46 kirker og omdannet dem til kommunale boliger eller forsamlingsrum. — At de imidlertid ikke kan drepe religionen bekrefte også av en Moskva-korrespondent til «The London Times» som skriver: «Chefene for Sovjet innrømmer at deres ateistiske kampanje så langt fra å seire stadig lider nederlag. Religionen er ikke utryddet, tvertom vender mange frafalne tilbake til Kirken og praktiserer igjen.» Den samme korrespondent meddeler at hungersnøden på mange steder har bevirket at man har samlet sig i fellesbønner. Bønnen har aldri vært helt forstummet, men man har bedt hver for sig — men nøden vender atter alles tanker mot Gud, og man har oplevet å se de ledende opfordre til bønn for å bli fri for den grusomme sult som nu hjem søker hele landet.

ITALIA. Ifølge «Osservatore Romano» vil det historiske Franciskanerkloster i Velletri i den nærmeste fremtid bli gitt tilbake til Franciskanerordenen. Klosteret med sin kirke stammer fra det 11te århundre og blev i 1443 overgitt til Franciskanerne som innehadde det like til 1874, hvor det som følge av Laicismens seiersgang tilfalt det offentlige som anvendte bygningene til skole. At det nu blir gitt tilbake til sine rettmessige eiere, skjer i kraft av Lateranoverenskomsten.

SPANIA. Det store katolske spanske blad «El Debate» har i de siste år forøket sitt oplag så det nu utkommer i daglig oplag av over 200,000 eksemplarer. Dette står i forbindelse med den stadig stigende religiøse, sociale og politiske forståelse blandt de spanske katolikker. Bladet har nylig fått sitt eget hus og står nu teknisk fullt på høide med de mest moderne verdensblade. Dets rotasjonspresse er beregnet på et format på 64 sider — og en lignende maskin finnes kun i Paris. I maskinsetteriet er montert 23 settemaskiner og et rørpostanlegg strekker sig gjennom hele huset. Øverste etasje har en privat radiostasjon som både kan benyttes som avsender og mottager. Bladet har sine egne byråer over alt i Europas større byer og formidler selv alle nyhetene gjennom et elektrisk fjernskriveranlegg til 32 katolske provinsblade. — Redaksjonspersonalet består bare av yngre krefter — chefredaktøren er således kun 28 år gammel. For at alle som arbeider i nattredaksjonen kan oppfylle sin søndagsplikt er der i huset innredet et kapell hvor der ifølge et særlig privilegium leses messe kl. 3 natten mellom lørdag og søndag, når nattarbeidet er slutt. Tett knyttet til bladets forlag er der etablert en journalistskole som i det nuværende år har 60 elever, som alle utdannes til å bli gode katolske journalister. — Foruten selve det store hovedblad utgir forlaget en hel rekke av ukeblade i flerfarvetrykk: et humoristisk, et barneblad og et underholdningsblad. Hittil har «El Debate» kun vært morgenblad, men fra neste år av vil det også utkomme med en aftenutgave.

Den skal hete «Ya!», skal bli rikt illustrert og særlig beregnet på gatesalg.

FRANKRIKE. Pasteurs datter, fru Renées Vallery-Radot, er nettop død på sitt slott Marrault ved Avelon. Hennes mann var en nevø av Eugen Sue og redaksjonssekretær i Revue des Deux Mondes. Han har skrevet beretningen om opdagelsen av hundegalskapsbacillen.

ENGLAND. Førrige søndag mottok Englands berømteste flyver, Lord Sempill, den første hellige kommunion. Lord Sempill trådte ved krigens utbrudd i 1914 inn i den engelske luftflåte — og etter krigen har han innlagt sig megen ære for sine dristige flyvninger. Hans far er nylig død og etter ham har han arvet baroniet Fintrey House. Han avla den katolske trosbekjennelse i St. James-kirken i London og hans første kommunion fant sted i Franciskanerkirken i Crawley.

RUSSLAND. En rapport som er blitt offentliggjort i New York av dr. Ewald Amende, sekretær ved den internasjonale komite for det hungrende Russland, bekrefter at i det siste år er over en million mennesker død av sult i Russland og at «den russiske hungerskatastrofen i år har nådd en ufattelig høide.» Idet den meddeler at høsten har slått fullstendig feil fortsetter den: «Der kan ikke være tvil om at faren er overveldende for at millioner andre menneskelige vesener vil være henfallen til den samme død.» — Erkebiskopen av Wien, kardinal Innitzer, er president for denne komite, hvis hovedsete er Wien, og som teller representanter for alle religionssamfund i 10 land. Komiteen er hel upolitisk og gjør ikke propaganda mot Russland.

Innsamlingen

til fond for „St. Olav“.

«Pressen er det beste våben som vi har i kampen for menneskesjeler.»

Kardinal Piffel.

«Takk til «St. Olav» for hjelpen til frimerkesamlingen, pastor Rottier, Drammen	kr. 10.00
Frøken Greta	» 2.00
Mariabarn	» 2.00
Dédé (2 bidrag)	» 5.00
Prest	» 15.00

Kr. 34.00

Ialt innkommet kr. 9,160.62

Alle bidrag, selv de minste, mottas fremdeles med den største takknemlighet.